

Mån gif dernæst til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tilshyn med Salg af Levnedsmidler m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 196—99. Udvalgets Betænkning i Till. B. Sp. 625 fg.)

Udenfor Betænkningen var intet Endringsforslag stillet.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3dje Behandling sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Fogtman): Det Forslag, der ligger for til Behandling her, har jo i mange Aar, skønt med adskillige Mellemtid, ligget paa Tingets Bord, uden at det har ført til en endelig Løsning af det Spørgsmaal, som det her drejer sig om. Naar jeg nu imidlertid i Dag som Ordfører skal anbefale en enstemmig Indstilling for Udvalget, et Kompromisforslag om Sagen, antager og haaber jeg, at dermed skulde Sagen være ført til en saadan endelig Løsning, at vi for Fremtiden kunne være fri for at se denne Genganger her i Tinget. Jeg mener nemlig, at enten maa man have det Haab, som jeg i første Linie har, at alle Faktorer i Lovgivningsmagten ville med Hensyn til dette Spørgsmaal vise samme Resignation, som forfællelige af Udvalgets Medlemmer have vist, saa at man, selv om man ikke naar det, der i og for sig maa betragtes som Idealet af denne Sags Løsning, dog finder den Tilstand, som derved vil komme tilstede, saa taalelig, at man, navnlig da det er en midlertidig Ordning, kan føle sig tilfredsstillet derved. Det antager jeg, som sagt, for den rimeligste og sandsynligste Udgang af Sagen. Men skulde dette ikke blive Tilfældet, mener jeg unægtelig, at man saa vil være kommen saa vidt, at man fra alle Sider maa indrømme, at Sagen ikke er moden til Afgørelse paa Rigsdagen, saa at det ikke kan nytte hvert Aar at grave Spørgsmaalet op paa ny og begynde paa den Behandling om igen, som vi nu i en lang Række have haft for. Det vil ses, at man har gjort Forsøg paa at komme hinanden saa nær som muligt, og lykkes det ikke at faa Sagen tilendebragt, bør vi være fri for at tage den op paa ny i de nærmest kommende Aar. Der har

jo til Tider hersket meget betydelige Meningsforskelligheder og gaaet ret høje Bølger ved denne Sags Behandling, men det skal jeg ikke opkriffe i Erindringen, da som jagt Bølgegangen nu er bleven betydelig sagtere, end den tidligere har været, Tanken er at sikre Publikum yderligere, end det nu er Tilfældet, mod Forsalfkning af Levnedsmidler, og det er jo i og for sig en smuk Opgave. Men i denne Forbindelse maa man dog huske paa, at vi i Forvejen, i alt Fald efter min Mening, have ret betryggende Bestemmelser i saa Henseende, at vi have ret skarpe Bestemmelser i vor Straffelovgivning ogsaa om dette Spørgsmaal, saa jeg maa i al Almindelighed udtale som min personlige Opfattelse, at jeg egentlig næppe tror, at dette er det Sted, hvor man mest trænger til yderligere Skærpelse af Bestemmelserne med Hensyn til mulige forekommende Bedragerier. Jeg har den Tro, at der er andre Steder, hvor en saadan Opgave snarere var paa sin Plads end netop her. Der er nemlig andre Sager, hvor det i langt højere Grad virkelig gælder det rene Økonomisørgsmaal. Naar man saaledes taler om, jeg skal som Eks. nævne Foderstoffer, Gødningsstoffer o. l., er det sikkert, at her er det eneste Krav, som det tabende Publikum stiller, nemlig det, at man økonomisk taalt faar det størst mulige Resultat ud af sit Køb. Saaledes stiller det sig ikke med Hensyn til Levnedsmidler. Med Hensyn hertil er Spørgsmaalet ikke i første Linie et rent økonomisk Spørgsmaal, idet der altid bliver et vist Skøn med Hensyn til den personlige Tilfredsstillelse. En foretrækker et Levnedsmiddel, ikke fordi det er det billigste eller bedste, men fordi det tilfredsstiller hans Behov i højere Grad end andre, og der bliver altid nogle, som ikke gaa efter de stramme økonomiske Regler, som man ellers følger paa andre Omraader. Jeg tror derfor, at denne Opgave ikke er af dem, der trænge sig stærkt frem i første Linie, naar der er Spørgsmaal om fra Statens Side at sikre mod mulige Forsalfkninger. Der er ogsaa den Ting at se hen til, at Publikum i al Almindelighed har langt lettere ved at bedømme disse Ting; man kan smage sig frem og prøve sig frem og lægger snart Mærke til, hvad der tilfredsstiller en. Det kan man ikke gøre overfor andre Ting, som f. Eks. de af mig før nævnte. Der kan man ikke saaledes prøve sig frem, før Erfaringen i alt Fald bliver meget for dyrebart. Men i al Almindelighed skal jeg som sagt indrømme, at det at sikre Borgerne mod at blive bedragne er en af de Opgaver, som Staten bør tage sig af, naar den blot kan